

Koza hloupá, rozjivená. Spíše nežli kos je vejplukem všech koz! Však jí taky kocour Kokeš s mlčenlivým souhlasem pana Krbce říká hloupá Tylda.

„Kló je ve chlívku zima,“ vysvětlovala teta Matylda, „bude tady – ijúú,“ zajíkla se, když spatřila, jak se Kokeš činí.

Je třeba přiznat, že Kokešovi se poměrně lehce dařilo vrátit potahu křesla jeho původní podobu vláken a nití.

A teď chudák nevěděl, kam se skrýt, kam zalézt. Jakmile se jeho pohled zkrřížil s pohledem tety Klotyldy, jako by se ozvalo břinknutí šavlí.

Kokeš okamžitě pocítil mocnou touhu stát se menším a ještě menším, nejmenším na celém světě. Nesplnitelnou touhu.

„Meee éééé –“ zamečela hloupá koza Tylda – totiž Kló – a s ohnutou hlavou se rozeběhla po kuchyni, až řetizek cinkal.

Dup! Dup! A dup! Dupdupdup! A cink a cink!

Kocour se nejdřív s neuvěřitelnou mrštností vsoukal pod křeslo. Pak se mohutným skokem vrhl pod postel. Pod stůl. Pod nohy pana Krbce, pod kredenc, pod almárku, ale odevšad ho teta Klotylda vypudila.

Koštětem. A Kló s hlavou ohnutou trkala a trkala. Nekoukala vpravo ani vlevo. Prorazila dvířka almárky, rozbijela hrnečky, šálky i talířky, pak převrátila křeslo, protrhla mapu – zkrátka řádila jak tajfún.

Dup! A cink! A trk, trk, trk!

